

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla wykonania dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą Komisji 2008/53/WE z dnia 30 kwietnia 2008 r. zmieniającą załącznik IV do dyrektywy Rady 2006/88/WE w odniesieniu do wiosennej wiremii karpia,⁽²⁾ a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu tych przepisów, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy wymienionych dyrektyw;

— obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/88/WE upłynął 1 maja 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328, s. 14.

⁽²⁾ Dz.U. L 117, s. 27.

Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-315/09)

(2009/C 256/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Erlbacher i L. de Schietere de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla wykonania dyrektywy Rady 2004/38/WE z dnia 24 października 2004 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób,⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą Komisji 2008/53/WE z dnia 30 kwietnia 2008 r. zmieniającą załącznik IV do dyrektywy Rady 2004/38/WE w odniesieniu do wiosennej wiremii karpia,⁽²⁾ a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu tych przepisów, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy wymienionych dyrektyw;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/88/WE upłynął 1 maja 2008 r., a termin transpozycji dyrektywy 2008/53/WE upłynął 1 sierpnia 2008 r. Tymczasem w chwili złożenia niniejszej skargi strona pozwana nie ustanowiła przepisów koniecznych do transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328, s. 14.

⁽²⁾ Dz.U. L 117, s. 27.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 12 sierpnia 2009 r. — Secretary of State for the Home Department przeciwko Mari Dias

(Sprawa C-325/09)

(2009/C 256/26)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: Maria Dias

Pytania prejudycjalne

1) Jeśli obywatel Unii Europejskiej przebywający w państwie członkowskim, którego nie jest obywatelem, przed transponowaniem dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ był posiadaczem karty pobytu prawidłowo wydanej na podstawie art. 4 ust. 2 dyrektywy 68/360/EWG⁽²⁾, lecz przez pewien czas pozostawał w okresie ważności tej karty z własnej woli bez pracy, nie będąc osobą na własnym utrzymaniu oraz nie spełniając warunków wydania takiej karty, to czy osoba taka, jedynie z uwagi na posiadanie tej karty, w tym czasie nadal „legalnie zamieszkuje” w przyjmującym państwie członkowskim na potrzeby nabycia stałego prawa pobytu na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE?

2) Jeśli okres pięciu lat nieprzerwanego zamieszkiwania jako pracownik przed dniem 30 kwietnia 2006 r. nie kwalifikuje do uzyskania prawa stałego pobytu na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, to czy takie nieprzerwane zamieszkiwanie jako pracownik daje prawo stałego pobytu bezpośrednio na podstawie art. 18 ust. 1 traktatu WE z tego względu, że w dyrektywie tej istnieje luka?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

(²) Dyrektywa Rady z dnia 15 października 1968 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie pracowników państw członkowskich i ich rodzin we Wspólnocie (Dz.U. L 257, s. 13).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 3 czerwca 2009 r. w sprawie T-189/07 Frosch Touristik GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 18 sierpnia 2009 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-332/09 P)

(2009/C 256/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: B. Schmidt, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Frosch Touristik GmbH, DSR touristik GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w pierwszej instancji i kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 marca 2007 r. Decyzją tą Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie drugiej strony postępowania od decyzji Wydziału Unieważnień dotyczącej częściowego unieważnienia słownego wspólnotowego znaku towarowego „FLUGBÖRSE”. Sąd uznał, że Izba Odwoławcza

błędnie zastosowała art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94, ponieważ przy badaniu istnienia bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji określonych w art. 7 rozporządzenia nr 40/94 i wynikającej z ich istnienia konieczności unieważnienia rozpatrywanego znaku przyjęła jako miarodajny moment dokonania rejestracji tego znaku, a nie moment jego zgłoszenia. Zgodnie z zaskarżonym wyrokiem przy rozpatrywaniu wniosku o unieważnienie należy odnieść się wyłącznie do daty zgłoszenia spornego znaku towarowego. Sąd na poparcie swego stanowiska przywołał argument, że tylko w przypadku takiej wykładni można zapobiec, by utrata charakteru odróżniającego przez znak była tym bardziej prawdopodobna, im bardziej długotrwałe byłoby postępowanie w sprawie rejestracji. Przy ponownym rozpatrywaniu później podniesionych podstaw odmowy rejestracji ekspert mógłby natomiast uwzględnić okoliczności zaistniałe po dacie zgłoszenia znaku tylko wtedy, gdyby pozwalały one wyciągnąć wnioski dotyczące sytuacji, jaka miała miejsce w tej właśnie dacie.

Wnoszący odwołanie uważa, że Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej wykładni art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94, uznając, że za miarodajny dla dokonania oceny moment należy przyjąć wyłącznie chwilę dokonania zgłoszenia znaku. Tak ścisła wykładnia nie jest zgodna z brzmieniem tego przepisu i nie daje się też pogodzić z istotą i celem tego przepisu oraz z systemem ochrony i działaniem wstecz ochrony przyznanej na podstawie rozporządzenia nr 40/94.

Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94 przewiduje wykreślenie znaku towarowego z rejestru, jeżeli „został zarejestrowany” z naruszeniem przepisów art. 7 tego rozporządzenia. Już z uwagi na brzmienie tego przepisu trudno zrozumieć wyciągnięty przez Sąd wniosek, że sformułowanie to wyraźnie ustala, w jakich przypadkach znak towarowy winien być wykreślony lub unieważniony, i nie dotyczy (jednocześnie) momentu dokonywania oceny. Ze względu na to, że Sąd nie przedstawił bardziej szczegółowego uzasadnienia, trudno jest dociec, jakie konkretne rozważania skłoniły go do wyciągnięcia tego wniosku. Reprezentowana przez wnoszącego odwołanie interpretacja, że sformułowanie „został zarejestrowany” wskazuje przynajmniej jednocześnie miarodajny moment dokonywania oceny, wydaje się być znacznie bliższa brzmieniu tego przepisu.

Przeciwko dokonanej przez Sąd w zaskarżonym wyroku wykładni przemawia również idea ochrony, która leży u podstawy art. 7 i 51 rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z którą rejestracje sprzeczne z interesem ogólnym powinny już na wstępie zostać odmówione lub — gdy mimo wszystko zostały dokonane — unieważnione. Tylko w ten sposób można uniknąć dokonywania rejestracji znaków z naruszeniem przepisów rozporządzenia nr 40/94 i naruszenia leżącego u podstaw wspomnianego przepisu interesu ogólnego. Gdyby stanowisko Sądu należało uznać za słuszne, nie tylko zgłaszający znak towarowy uzyskałby ochronę znaku, w przypadku którego w chwili rejestracji istniały podstawy odmowy rejestracji, ale również takie znaki nie mogłyby być wykreślane następnie na podstawie art. 51 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ w chwili zgłoszenia były zdolne do bycia zarejestrowanymi, a zdarzenia, które miały miejsce między dokonaniem